

Arrest

nr. 198 997 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GEUENS
Koningin Astridlaan 143
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij op 7 mei 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. GEUENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2006 dient verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Rome (Italië) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog

op gezinshereniging met haar zoon. Op 10 oktober 2006 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 19 augustus 2011 komt verzoekster België binnen. Zij wordt te Grimbergen op 26 augustus 2011 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 16 november 2011.

Op 14 september 2014 komt verzoekster België opnieuw binnen. Zij wordt te Grimbergen op 25 september 2014 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 12 december 2014.

Op 25 februari 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 24 april 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.02.2015 bij

onze diensten werd ingediend door:

Q., M. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Albanië

geboren te K. D. ALBANIE op (...).1940

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.03.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan Q. M. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN Q. M. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“schending van artikel 9ter, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, t, het rechtszekerheids, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, zijnde de beginselen van behoorlijk bestuur alsook artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en artikel 6 van het EVRM

Aangezien de Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van

de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2001, nr. 101 624.

Aangezien in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 4 maart 2012 (RvV 108 209 /II) reeds eerder duidelijk werd gesteld :

“Er werd in strijd met artikel 9 ter § 1, eerste lid van de VW niet nagegaan of eerste verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.”

Aangezien thans de beslissing nog meer een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht gezien verzoekster de bewijzen heeft aangereikt gevoegd bij het verzoekschrift dat op grond van artikel 9ter van de VW werd ingediend, waaruit blijkt dat in het land van herkomst geen adequate behandeling mogelijk is en waaruit blijkt dat de aanwezigheid van de zoon noodzakelijk is voor de zorg en ondersteuning van haar reguliere therapie.

Dat inzake de inhoud van de motivering derhalve onvolledig is en er zeker geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

Zie R.v.St. nr; 53 199, 10 mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996;

Dat wordt gesteld dat er momenteel niet wordt aangetoond dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling terwijl uitdrukkelijk uit het medisch model attest blijkt dat acute hartdecompensatie kan ontstaan indien geen zorgvuldige behandeling.

Dat ook uit de bijgevoegde medische attest blijkt dat verzoekster niet kan stappen en volledig afhankelijk is van haar zoon zowel naar zorg als naar behandeling toe.

Dat maw de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden nu DVZ aan de hand van de haar ter beschikking gestelde gegevens, nl het verzoekschrift en de medische attesten die gevoegd waren aan het verzoekschrift niet tot een juiste rechtsvinding is gekomen daar het advies in strijd is met de vaststellingen en zelfs in strijd met artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter § 3, 3°;

Dat het redelijkheidsbeginsel/vertrouwensbeginsel hierdoor tevens wordt geschonden nu elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst deze elementen voldoende had gevonden om te oordelen dat verzoekster in het land van herkomst geen menswaardige behandeling zal kunnen bekomen zodat in elk geval het risico bestaat van gevaar voor haar leven.

Dat zulks eveneens een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM

Aangezien de adviserende arts tevens heeft nagelaten te kijken of de medicatie wel toegankelijk is voor verzoekster maw niet alleen voorhanden maar ook betaalbaar.

Dat nochtans in de memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld : “Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekeninghoudend met de individuele situatie van de aanvrager”

Zie Gedr. St. Kamer, 2005 -06, nr. 2478/001,35

Aangezien o.m. reeds werd beslist door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 14 april 2003: “Ingevolge de slechte gezondheid waarin de verzoekende partij verkeert, ...zij door haar medische toestand niet langer zelf in haar eigen onderhoud kan voorzien en zij in het land van herkomst niet kan terugvallen op een adequate geneeskundige verzorging, vormt de stopzetting van haar recht tot verblijf in België een situatie die valt onder art. 3 van het EVRM

Zie Tijdschrift Vreemdelingenrecht, 2003, blz 166) (A.R. 03/88/C);

Dat derhalve de beslissing van DVZ kennelijk onvoldoende gemotiveerd is zodat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden;

Zie RVV 9 november 2011 inzake nr. 69 775 nr. RvV 78 150 /II

Zie RvSt nr 166 820 dd 17 januari 2007

Aangezien eveneens Artikel 8, lid 1 van het EVRM, werd geschonden daar werd aangetoond dat er een beschermingswaardig gezins- of privéleven tussen verzoekster en haar zoon bestaat, hetgeen blijkt uit wat volgt;

- De financiële afhankelijkheid, nu uit het medisch attest blijkt dat zij zeer beperkt inkomend en uit het medisch attest zelfs dat verzoekster niet zelf kan stappen zodat zij zich in het land van herkomst niet naar bank of postinstellingen kan begeven, indien haar zoon haar zou willen verder onderhouden op financieel vlak.

- De medische afhankelijkheid gezien de zoon zorg draagt voor de doktersconsultaties en het aanhalen van medicatie

- De afwezigheid van familie in het buitenland gezien de echtgenoot van verzoekster is overleden in 1993.

Dat, gelet op het hierboven vermelde minstens de beslissing dient geschorst te worden zodat verder onderzoek naar mogelijke beschikbaarheid, toegankelijkheid van therapie en medicatie mogelijk is.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel tot nietigverklaring beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- *de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- *het rechtszekerheidsbeginsel ;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *het redelijkheidsbeginsel ;*
- *de artikelen 3, 6 en 13 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bewijzen zou bijgebracht hebben dat in het herkomstland geen adequate behandeling mogelijk is. De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de arts-adviseur geen onderzoek voerde naar de toegankelijkheid van de medicatie.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij bij aanvang van haar enig middel kritiek uit op “het motiverend gedeelte van het bevel om het grondgebied te verlaten”, doch dienaangaande laat verweerder vooreerst gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet de in casu bestreden beslissing is.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het advies dd. 12.03.2015 maakt de arts-adviseur uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d; 09/02/2015 + bijlage d.d. 28/11/2014 blijkt dat betrokkene lijdt aan een verminderde mobiliteit en inspanningscapaciteit. Deze problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene; Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medisch dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.”

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verweerder merkt op dat door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangevoerde aandoeningen niet bevestigd werden door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Het enkele feit dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aanvoert dat er wel degelijk ernstige gezondheidsproblemen zijn, doet aan het advies dd. 12.03.2015 allerminst afbreuk.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Volledigheidshalve wijst verweerder nog op het feit dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

Geenzins is de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gehouden te onderzoeken of de verzoekende partij in het land van herkomst alle zorgen kan bekomen, dewelke in België verkregen worden. De arts-adviseur dient slechts na te gaan of er een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het herkomstland.

Verweerder laat gelden dat de arts-adviseur geenzins de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst verder dient te onderzoeken, indien reeds afdoende is komen vast te staan dat er zelfs zonder enigerlei behandelingsmogelijkheid in het herkomstland actueel geen risico is.

Zie ook:

"Anders dan verzoekers voorhouden heeft de arts-adviseur onderzoek gevoerd aangaande de behandeling in hun land van herkomst, aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en geen risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. De bewering van de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van het direct levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan zij lijden, is, gelet op voorgaande vaststellingen, zonder meer incorrect." (R.v.V. nr. 126.173 dd. 25.06.2014)

En ook:

"Nu ook op dit punt de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de beschreven depressie geen bedreiging inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit en, nu ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf deze aandoening spontaan in gunstige zin evolueert en de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is, er evenmin een reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, blijkt niet dat een onderzoek zich opdrong van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer oordeelde immers dat ook zonder behandeling deze aandoening geen aanleiding zal geven tot een risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 118 486 van 6 februari 2014)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van artikel 3 EVRM en houdt voor dat een terugkeer naar het land van herkomst een onmenselijke behandeling zal impliceren.

In casu geeft verzoekende partij evenwel niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "in elk geval het risico bestaat van gevaar voor haar leven" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel nog naar het gezinsleven dat tussen haar en haar meerderjarige zoon bestaat en dienaangaande maakt zij gewag van een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar de afstammingsband met haar meerderjarige zoon.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

De verzoekende partij houdt voor dat zij zowel financieel als medisch afhankelijk is van haar zoon, doch gelet op het feit dat door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de verminderde mobiliteit en inspanningscapaciteit nergens bevestigd worden door overtuigende stukken, kunnen de beschouwingen van de verzoekende partij in dit kader niet zonder meer gevolgd worden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Immers werd door de arts-adviseur vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen tegenaanwijzing bestaat voor een terugkeer naar het land van herkomst of het land van verblijf.

Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering geen contact zouden kunnen onderhouden middels moderne communicatietechnologieën.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100) (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied moet verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de

mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 52 van de vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 6 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.3.3.1. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

In casu verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet op grond dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormelde bepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de arts-adviseur op 12 maart 2015 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoekster. De arts-adviseur bracht volgend advies uit:

“(...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.02.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 09/02/2015 + bijlage d.d. 28/11/2014 blijkt dat betrokkene lijdt aan een verminderde mobiliteit en inspanningscapaciteit. Deze problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

“(...)”

Verzoekster werpt vooreerst op dat in strijd met artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan of verzoekster al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Verzoekster laat gelden dat zij nochtans in haar aanvraag bewijzen heeft aangereikt dat er geen adequate behandeling in haar land van herkomst mogelijk is en waaruit blijkt dat de aanwezigheid van haar zoon noodzakelijk is voor zorg en ondersteuning van haar reguliere therapie. Verzoekster voegt hieraan toe dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat acute hartdecompensatie kan ontstaan wanneer er geen zorgvuldige behandeling is.

2.3.3.2. Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet onontvankelijk wordt verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de

fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Inzake het eerste geval voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, blijkt dat de arts-adviseur de volgende mening is toegedaan: *“Deze problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.”*

Inzake het volgende geval voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet merkt de arts-adviseur het volgende op:

“Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoot dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.” Tevens wordt opgemerkt dat de arts-adviseur reeds stelde dat de problematiek van verzoekster, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor verzoeksters leven en fysieke integriteit.

Hieruit blijkt dat wel degelijk werd ingegaan op de verschillende hypothesen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In zijn advies van 12 maart 2015 stelt de arts-adviseur als diagnose dat verzoekster *“lijdt aan een verminderende mobiliteit en inspanningscapaciteit”*, verzoekster betwist deze diagnose niet. Deze diagnose wordt ook vermeld in het enige door verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift, van 9 februari 2015. Verzoekster betwist evenmin de vaststelling van de arts-adviseur dat *“(d)e aangehaalde toestand van betrokkene (...) trouwens nergens (wordt) bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen”*. Het lijkt niet kennelijk onredelijk van de arts-adviseur om te oordelen dat een behandeling niet als essentieel wordt beschouwd omdat er geen overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen werden voorgelegd. In die zin diende de verwerende partij dan ook niet in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling na te gaan. De verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 14 april 2003 is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster nog laat gelden dat zij bewijzen heeft aangereikt in haar aanvraag om machtiging tot verblijf waaruit blijkt dat de aanwezigheid van haar zoon noodzakelijk is voor de zorg en ondersteuning van haar reguliere therapie wordt erop gewezen dat verzoekster nalaat te concretiseren waaruit dit zou mogen blijken. Minstens blijkt dit niet uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift van dokter K.V.M. van 9 februari 2015 waarin letterlijk wordt gevraagd *“Is mantelzorg medisch vereist?”*, hetgeen door haar behandelende arts niet positief wordt beantwoord. Dit vindt evenmin steun in het voorgelegde medisch attest van 28 november 2014 of uit de getuigschriften voor verstrekte hulp. In zoverre verzoekster voorhoudt dat dit dient te worden afgeleid uit het schrijven van dokter K.V.M. van 12 december 2014 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3) of uit het Albanees medisch attest van

17 augustus 2014 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4) wordt erop gewezen dat uit nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster deze stukken aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Het kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met documenten die haar niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd, bevestigd en verfijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhiel de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Gelet op hetgeen *supra*, onder punt 3.3.3.1., werd uiteengezet, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevindt.

Bovendien wordt met de thans bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Hierbij wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel uitmaakt en dus geen inmenging veroorzaakt in het voorgehouden gezins- en privéleven van verzoekster. Het staat verzoekster vrij gebruik te maken van de daartoe voorziene (machtiging)procedure(s) om haar vermeende gezins- en/of privéleven met haar zoon te vrijwaren. Aan verzoekster werd op dezelfde dag als de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel ter kennis gebracht, die zij aanvecht in de zaak met het rolnummer 173 748 en waarin zij tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

Uit het in het kader van haar machtigingsaanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 9 februari 2015 blijkt dat haar behandelende arts niet aangaf dat verzoekster nood heeft aan mantelzorg, hoewel daar expliciet naar gevraagd werd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM door huidige bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing, die werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet niet zouden kunnen volstaan.

2.3.3.5. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekster acht het redelijkheidsbeginsel geschonden omdat volgens haar elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst de voorliggende elementen als voldoende zou beoordelen om vast te stellen dat zij in haar land van herkomst geen menswaardige behandeling zal kunnen bekomen zodat er een risico voor haar leven bestaat. Verzoekster toont hiermee haar onbegrip voor de bestreden beslissing aan, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, te ontkrachten of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Gelet op al het voorgaande blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET